

DENDROLOGIE

Nr. crt.	Enunț și variante de răspuns	Varianta corectă
1.	<p>Specia atinge cele mai bune creșteri pe soluri profunde, bogate în baze de schimb (eubazice-mezobazice), cu troficitate ridicată (mezotrofe-eutrofe), bine aprovizionate cu apă (mezofite-mezohigrofit), neutre sau moderat acide, cu textură lutoasă sau luto-argiloasă de tipul brune eumezobazice.</p> <p><i>a – Abies alba</i> <i>b. – Picea abies</i> <i>c- Larix decidua</i></p>	a
2.	<p>Este o specie cu temperament pronunțat de umbră, situându-se, din acest punct de vedere, imediat după tisă.</p> <p><i>a – Pinus nigra;</i> <i>b. – Picea abies;</i> <i>c- Abies alba;</i></p>	c
3.	<p>La care specie conurile se recoltează înainte de dezmembrarea și diseminarea naturală.</p> <p><i>a – Abies alba</i> <i>b. – Picea abies</i> <i>c- Larix decidua</i></p>	a
4.	<p>Ordonati in ordine descrescatoare aria de raspandire in tara noastra a speciilor: brad, molid, larice.</p> <p>a - Larice, brad, molid; b -Molid, brad, larice; c - Molid, larice, brad</p>	b
5.	<p>Care este cea mai pretentioasa specie de rasinoase de la noi fata de conditiile stationale?</p> <p><i>a – Abies alba</i> <i>b. – Picea abies</i> <i>c- Larix decidua</i></p>	a
6.	<p>Fiind în tinerețe o specie extrem de pretențioasă, plantulele și puieții suferind din cauza secetei, a gerurilor mari de iarnă și a vânturilor reci și uscate, regenerarea se poate face numai sub masiv.</p> <p><i>a – Pinus nigra;</i> <i>b. – Picea abies;</i> <i>c- Abies alba;</i></p>	c
7.	<p>Lemnul este fără duramen evident, nu contine canale rezinifere ci doar celule secretoare izolate.</p> <p><i>a – Abies alba</i> <i>b – Picea abies</i> <i>c- Pinus silvestris</i></p>	a
8.	<p>Datorita inradacinarii sale tipic trasantă, specia suferă de doborâturi de vânt mai mult decât oricare altă specie indigenă.</p> <p><i>a – Pinus cembra</i> <i>b – Picea abies</i> <i>c- Pinus silvestris</i></p>	b
9.	<p>Arealul de cultura al speciei nu coincide, în mare măsură, cu arealul său natural deoarece specia a fost mult extinsă prin culturi artificiale începând încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea.</p>	b

	<p>A – <i>Abies alba</i> B – <i>Picea abies</i> C – <i>Larix decidua</i></p>	
10.	<p>Din punct de vedere ecologic specia este montana-subalpina, mezoterm –oligoterm, pluviofil-umidofil, semiombrofil, oligobazic-mezobazic, oligotrof-mezotrof, mezofit-higrofit: A – <i>Picea abies</i>; B– <i>Abies alba</i>; C –<i>Pinus silvestris</i>;</p>	a
11.	<p>La ce specie puieții cresc încet în primii 3-5 ani. După care creșterea se activează, lujerii anuali depășesc de multe ori 1 m lungime A – <i>Picea abies</i>; B– <i>Abies alba</i> C –<i>Pinus silvestris</i></p>	a
12.	<p>Arborii de molid crescuți în masiv, de regulă, fructifica la: a- 60-70 ani; b- 23-30ani, c- 40-50 ani.</p>	a
13.	<p>Coroana este conică, relativ îngustă, se compune din verticile neregulate și ramuri orizontale, fiind foarte rară și luminoasă A – <i>Abies alba</i> B – <i>Picea abies</i> C- <i>Larix decidua</i></p>	c
14.	<p>La noi în țară, arboretele naturale de laricele se concentrează în cinci centre montane: Ceahlău, Ciucaș, Bucegi, Lotru, Apuseni A – <i>Pinus silvestris</i>; B – <i>Larix decidua</i>; C - <i>Pinus nigra</i></p>	b
15.	<p>Specia poate fi folosită și ca <i>specie ornamentală</i>, în pădurile care îndeplinesc și funcția peisageră, îndeosebi pe versanții limitrofi aglomerărilor urbane, unde se pretează la realizarea de jocuri de culori atât în sezonul de vegetație, cât și toamna. A – <i>Larix decidua</i> B – <i>Fagus sylvatica</i>; C - <i>Abies alba</i></p>	a
16.	<p>Transpirația speciei este intensă, ocupând, din acest punct de vedere, primul loc dintre conifere, de aceea nu-i convin decât versanți bine aerisiți și cu insolație puternică, cu umiditate relativă a aerului mică, vântuiți în permanență; lăncezește în văi umede, unde suferă din cauza unei ciupercii, care produce umflături canceroase pe tulpină. A – <i>Larix decidua</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Pinus cembra</i></p>	a
17.	<p>Lemnul acestei specii este potrivit de greu, uniform, foarte elastic, foarte durabil în aer și apă, fiind cel mai valoros dintre speciile indigene de rășinoase. A – <i>Abies alba</i> B – <i>Picea abies</i> C – <i>Larix decidua</i></p>	c
18.	<p>Tulpina este mai puțin dreaptă decât la ceilalți arbori rășinoși; în</p>	b

	<p>multe cazuri, mai ales în păduri rărite sau la arborii izolați, își pierde rectitudinea în partea superioară, se bifurcă sau se desface într-o serie de ramuri groase</p> <p>A – <i>Larix decidua</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Pinus cembra</i></p>	
19.	<p>În prezent specia formează arborete naturale pe suprafețe restrânse (cca. 9 000 ha), în parte refugii glaciare, cu soluri sărace, extrem oligotrofice sau pe stâncării și în turbării din zona Bazinului Trotușului, Buzăului, Râmnicului Sarat, Nărujei, Putnei.</p> <p>A – <i>Larix decidua</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Pinus cembra</i></p>	b
20.	<p>Care este specia de rășinoase indigene cu cea mai mare amplitudine ecologică. Suportă gerurile puternice ca și arșițele prelungite. Este foarte adaptabil în ceea ce privește umiditatea din atmosfera și din sol. Este foarte puțin pretențios față de condițiile edifice?</p> <p>A – <i>Picea abies</i> B – <i>Pinus cembra</i>; C – <i>Pinus silvestris</i></p>	c
21.	<p>Rusticitatea sa remarcabilă a impus-o ca o specie de rasinoase de primă importanță la înființarea culturilor forestiere din stațiuni de bonitate inferioară, în scopul fixării solului, precum și în perimetrele de ameliorare a terenurilor degradate</p> <p>A – <i>Larix decidua</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Picea abies</i></p>	b
22.	<p>Este o specie de rasinoase rustică de regiuni mediteraneene, însoțite și calde, cu înghețuri târzii, rare. Rezistă bine la secetă, în condiții staționale grele, pe versanți cu pantă mare, calcaroși, cu insolație puternică, pe soluri superficiale, scheleto-pietroase sau stâncoase, comportându-se bine pe terenuri degradate din zona de câmpie până la munte.</p> <p>A – <i>Pinus nigra</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Pinus mugo</i></p>	a
23.	<p>Lemnul este greu prelucrabil, datorită conținutului mare în rășină. Rășina are conținut mare de terebentină ceea ce face posibilă instalarea de culturi specializate din această specie.</p> <p>A – <i>Picea abies</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Pinus nigra</i></p>	c
24.	<p>Specia rezistă bine la secetă, de-a lungul timpului, dovedind aptitudini pentru condiții staționale grele, pe versanți cu pantă mare, calcaroși, cu insolație puternică, pe soluri superficiale, scheleto-pietroase sau stâncoase, care acumulează foarte multă căldură în plin sezon estival, fiind supuse astfel uscaciunii accentuate.</p> <p>A – <i>Pinus strobus</i>; B – <i>Pinus nigra</i>; C – <i>Pinus silvestris</i></p>	b
25.	<p>Specia crește în climate reci și umede, fiindu-i foarte favorabile</p>	c

	<p>zonele cu nebulozitate accentuată, unde umiditatea atmosferică este ridicată. Este foarte bine adaptat la un sezon scurt de vegetație, iar dimensiunile mici pe care le realizează reprezintă o excelentă adaptare față de vânturile puternice. De asemenea, tulpinile elastice îi conferă o bună rezistență față de zăpezile abundente.</p> <p>A – <i>Pinus nigra</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Pinus mugo</i></p>	
26.	<p>Este o specie remarcabilă pentru funcția protectivă a solului de pe versanții de dincolo de limita altitudinală a pădurii, pe coaste cu soluri scheletice, pe grohotișuri s.a.</p> <p>A – <i>Pinus mugo</i> B – <i>Pinus silvestris</i> C – <i>Picea abies</i></p>	a
27.	<p>Cum sunt denumite semintele de <i>Pinus cembra</i>:</p> <p>a. galbulus; b. coconari; c. pseudobaca</p>	b
28.	<p>Este o specie de climat subalpin suportând bine gerurile de iarnă, variațiile termice extreme și vânturile puternice de la altitudini mari. Necesită soluri formate pe granite, gneise, șisturi cloricito-sericitoase, micașturi etc. Solurile de pe calcare îi priesc mai puțin, în special în cazul în care sunt expuse încălzirii puternice și uscăciunii.</p> <p>A - <i>Pinus strobus</i>; B – <i>Pinus cembra</i> C – <i>Picea abies</i></p>	b
29.	<p>Specie indigenă cu areal european din etajul subalpin al Alpilor (2500 m) și Carpaților. La noi se întâlnește la limita superioară a zonei forestiere, în văile cu fenomene glaciare, din Munții Rodnei, Calimani, Bucegi, Făgăraș, Godeanu, Țarcu și mai ales în Retezat, unde coboară la aproximativ 1200 m altitudine, pe văi reci și umede și urcă până la 2000 m altitudine.</p> <p>A – <i>Larix decidua</i> B – <i>Pinus silvestris</i>; C – <i>Pinus cembra</i></p>	c
30.	<p>Specia, la noi, crește, de regulă, în văile râurilor interioare, la câmpie și la dealuri, manifestând exigențe ridicate față de umiditatea din sol; vegetează activ pe soluri umede, în lunci, depresiuni, piemonturi, turbării, fiind specie higrofită. Suportă terenurile mlaștinoase, cu apa slab mobilă</p> <p>A – <i>Salix alba</i>; B – <i>Alnus incana</i>; C – <i>Alnus glutinosa</i></p>	c
31.	<p>Lemnul speciei nu prezintă duramen, este alb-roșiatic în secțiune proaspătă, prin expunere la aer devenind portocaliu; moale ușor, are mare rezistență la apă; este utilizat în construcții hidrotehnice, în industria de furnire, plăci aglomerate.</p> <p>A – <i>Betula pendula</i>; B – <i>Alnus glutinosa</i>;</p>	b

	<i>C – Carpinus betulus</i>	
32.	Este o excelentă specie de protecție a malurilor cursurilor de apă, din zona luncilor montane, a ravenelor, versanților denudați și terenuri degradate. Ameliorează solul prin litiera sa ușor degradabilă și îmbogățește solul în azot prin nodozitățile de pe rădăcini. <i>A – Alnus viridis;</i> <i>B – Alnus glutinosa;</i> <i>C – Alnus incana</i>	c
33.	Este un arbust cu înălțimi până la 3 m, cu aspect de tufă și tulpini târtoare, elastice. caracteristic peisajelor alpine, unde îndeplinește o importantă funcție de protecție antierozională și de fixare a coastelor cu pante mari, a grohotișurilor, a bazinelor torențiale sau a culoarelor de avalanșe. <i>A – Alnus viridis;</i> <i>B – Alnus glutinosa;</i> <i>C – Alnus incana</i>	a
34.	Rădăcina pivotantă în primul deceniu, se desface mai târziu în numeroase ramificații oblice și orizontale, ce se întind mult în suprafață, se întretes și concresec (concreșterea se realizează și între rădăcinile arborilor vecini), dând astfel o bună ancorare în sol, care asigură o rezistență destul de bună la doborâturi de vânt. <i>A – Carpinus betulus;</i> <i>B – Fagus sylvatica</i> <i>C – Quercus petraea</i>	b
35.	La noi, este specia cea mai răspândită ocupând întregul lanț carpatic, constituind frecvent arborete pure pe mari suprafețe; altele se asociază cu gorunul, carpenul, bradul, molidul. <i>A – Quercus robur;</i> <i>B – Betula pendula;</i> <i>C – Fagus sylvatica</i>	c
36.	În afară de umiditate, un alt factor decisiv în răspândirea speciei sunt înghețurile, evitând astfel sistematic funduri de văi, depresiuni închise. <i>A – Abies alba;</i> <i>B – Fagus sylvatica</i> <i>C – Quercus petraea</i>	b
37.	Specia este sensibilă la arșița, mai mult la plantule dar și exemplarele mature, care izolate brusc, suferă de pârlitura scoarței. <i>A – Carpinus betulus;</i> <i>B – Fagus sylvatica</i> <i>C – Castanea sativa</i>	b
38.	Specia are temperamentul cel mai pronunțat de umbră dintre toate foioasele de la noi, ocupând locul trei după tisă și brad astfel ca regenerarea nu se face decât sub masiv. Fag, gorun, carpen <i>A – Carpinus betulus; B – Fagus sylvatica C – Betula pendula</i>	b
39.	Fagul fructifică în masiv la: a- 70- 80 de ani; b- 30-40 ani; c- 40-50 ani.	a
40.	Fagul fructifica abundent la: a - 4-6 ani;	a

	b - anual; c - 2-3 ani.	
41.	Dintre foioasele indigene, specia este cea mai puternica creatoare de mediu fitoclimat - umbros, răcoros, omogen cu structură particulară. A – <i>Carpinus betulus</i> ; B – <i>Fagus sylvatica</i> C – <i>Quercus petraea</i>	b
42.	Este o specie eutermă- mezotermă cu afinitate pentru zone calde, cu sezon de vegetație lung. Suportă bine seceta și uscăciunea fiind o specie mezoxerofită; este mai sensibilă decât ceilalți stejari la gerurile puternice. A - <i>Quercus frainetto</i> ; B - <i>Quercus cerris</i> ; C – <i>Quercus pubescens</i>	b
43.	Datorită înrădăcinării puternice și posibilității de reducere a transpirației, dispune de o mare capacitate de a vegeta pe soluri argiloase, compacte, greu permeabile, cu regim de umiditate foarte variabil (excesiv de umed primăvara, puternic uscate în timpul secetelor de vară). Se adaptează bine la solurile cu conținut mare de CaCO ₃ . A - <i>Quercus cerris</i> ; B- <i>Quercus pedunculiflora</i> ; C - <i>Quercus frainetto</i>	a
44.	Care dintre speciile de stejari prezintă maturare bienală: A - <i>Quercus frainetto</i> ; B - <i>Quercus cerris</i> ; C – <i>Quercus pubescens</i>	b
45.	Dintre toți stejarii, specia urcă la altitudinile cele mai mari. Pe versanți însoriți, formează arborete pure și șleauri de deal, iar pe versanții vestici și pe fundul văilor este înlocuit de Ca, Fa. La limita superioară a arealului apare în amestec cu fagul iar în amestecurile de fag și rășinoase apare ca specie diseminată. În silvostepă apare foarte rar. A - <i>Quercus frainetto</i> ; B - <i>Quercus petraea</i> ; C – <i>Quercus robur</i>	b
46.	Este o specie tipic mezotermă, mezofilă și mezofită. Crește în condiții optime pe soluri drenate, afânate, cu textură mai grosieră și umiditatea mai constantă. A- <i>Quercus petraea</i> ; B- <i>Quercus frainetto</i> ; C- <i>Quercus pubescens</i>	a
47.	Gorunul fructifică în masiv după vârsta de: a - 60-70 de ani; b - 30-40 ani, c - 40-50 ani.	a
48.	Fructificațiile abundente la gorun se repetă odată la: a - 4-6 ani; b - 2-3 ani; c- 6-8 ani.	a
49.	La noi în țară, specia este cea mai răspândită specie de cvercinee,	c

	ocupand cca. 10 % din suprafața păduroasă. A - <i>Quercus robur</i> ; B - <i>Quercus frainetto</i> ; C – <i>Quercus petraea</i>	
50.	Arealul speciei este foarte fragmentat în zonele de câmpie și în zonele colinare joase, formând arborete pure și arborete de amestec cu alte foioase, numite șleauri de câmpie sau de deal. A - <i>Quercus robur</i> ; B - <i>Quercus frainetto</i> ; C – <i>Quercus petraea</i>	a
51.	Specia este pretențioasă față de sol, crescând viguros pe soluri aluvionare din lunci. Din cauza temperamentului sau heliofil arboretele se răresc timpuriu și acoperă relativ slab solul, stimulând inierbarea. Puietii nu suportă mai mult de 2-3 ani umbrirea, după care se autorecepează, iar autoreceperea repetată duce la uscare acestora. A - <i>Quercus pubescens</i> ; B - <i>Quercus robur</i> ; C – <i>Quercus petraea</i>	b
52.	La noi se găsește în silvostepa Olteniei, Munteniei, Dobrogea, lipsind complet din Banat și Transilvania. Formează arborete pure sau în amestec cu stejarul pufos. Este o specie iubitoare de căldură dar mai puțin termofilă și xerofită decât <i>Quercus pubescens</i> . Crește pe soluri profunde, formate pe loess cum sunt cernoziomurile levigate dar și pe psamosoluri. A - <i>Quercus cerris</i> ; B - <i>Quercus pedunculiflora</i> ; C - <i>Quercus robur</i>	b
53.	Este o specie semixerofită, de ținuturi sudice, cu veri lungi, călduroase și ierni relativ blânde, rezistentă la geruri, dar sensibilă la înghețuri. Sub raport edafic, se dovedește foarte puțin exigent, poate crește pe solurile cele mai compacte și cu regim alternant de umiditate. Preferă solurile silicioase și evita pe cele bogate în CaCO ₃ . A - <i>Quercus pubescens</i> ; B - <i>Quercus frainetto</i> ; C – <i>Quercus cerris</i>	b
54.	Este de talie mai mică decât toți ceilalți stejari indigeni, nedepășind cca. 15 m înălțime. Coroana este rară, luminoasă, iar tulpina scurtă, strâmbă, defectuoasă, dezvoltând de timpuriu ritidom brun-negricios, des și crăpat. A - <i>Quercus frainetto</i> ; B- <i>Quercus pubescens</i> ; C – <i>Quercus cerris</i>	b
55.	Specia, în țara noastră, se găsește aproape în toate provinciile, dar apare dispersat în pâlcuri și tufărișuri izolate, în silvostepile din Dobrogea, Oltenia, Muntenia, sudul Moldovei, insular în Transilvania, până la 600 m altitudine, A - <i>Quercus pubescens</i> ; B - <i>Quercus frainetto</i> ; C – <i>Quercus cerris</i>	a
56.	În stațiunile de silvostepă din regiunea de coline și câmpie	c

	<p>formează arborete rărite în amestec cu speciile xerofile și xerofite, cum sunt asociațiile de tip <i>șibliac</i> din Dobrogea, cu scumpia, carpinița, liliac, mojdrean, vișin turcesc ș.a.</p> <p>A - <i>Quercus cerris</i>; B - <i>Quercus frainetto</i>; C – <i>Quercus pubescens</i></p>	
57.	<p>Este o specie iubitoare de căldură, rezistă la secetă și uscăciune, xerofită, situându-se din acest punct de vedere în fruntea tuturor speciilor arborescente de la noi.</p> <p>A - <i>Quercus pubescens</i>; B - <i>Quercus frainetto</i>; C – <i>Quercus pedunculiflora</i></p>	a
58.	<p>Cu toate că are cea mai înceată creștere dintre toate speciile indigene de stejar, trunchiul rău conformat, lemn inutilizabil în construcții și industria mobilei, are o foarte mare importanță silvo-protectivă, fiind una din puținele specii, care se dezvoltă în regiuni deficitare în precipitații, cu mare uscăciune atmosferică și în sol și cu insolație puternică.</p> <p>A - <i>Quercus pubescens</i>; B - <i>Quercus frainetto</i>; C – <i>Quercus cerris</i></p>	a
59.	<p>Desi, denotă o amplitudine climatică largă, specia se situează în fruntea plopilor indigeni în ce privește exigențele față de sol.</p> <p>A - <i>Populus alba</i> B - <i>Populus nigra</i> C - <i>Populus tremula</i></p>	a
60.	<p>Tulpina este dezvoltată adeseori neregulat, cu umflături înspre bază (galme) , rezultate din aglomerări de muguri dorminzi din care apar numeroși lăstari. Lemnul se folosește în industria mobilei, pentru furnire fiind apreciate exemplarele cu gâlme pe trunchi.</p> <p>A - <i>Populus nigra</i> B - <i>Populus alba</i> C - <i>Populus tremula</i></p>	b
61.	<p>Realizează creșteri remarcabile, punându-și în valoare întregul potențial biologic și productiv pe soluri aluvionare, fertile, profunde, nisipoase, bine aprovizionate cu apă, cu orizontul freatic până la 1 m de la suprafață, din regiunile inundabile.</p> <p>A - <i>Populus nigra</i> B - <i>Populus alba</i> C - <i>Populus x euramericana</i></p>	c
62.	<p>Salcia se acomodează bine:</p> <ul style="list-style-type: none"> a- pe soluri argiloase, pseudogleizate sau chiar gleice; b- pe soluri mai compacte, argiloase și chiar mai sărace în elemente minerale; c- pe soluri alcaline, salinizate în condiții improprie pentru celelalte specii. 	a
63.	<p>Specia participă la constituirea amestecurilor în pădurile de șleau de câmpie și de deal, de cele mai multe ori ca <i>specie de diseminație</i>. Uneori poate forma și arborete pure, în stepă și în lunci.</p> <p>A – <i>Fraxinus excelsior</i>; B - <i>Ulmus minor</i>;</p>	b

	<i>C – Tilia argentea</i>	
64.	Specie de ulm, răspândită diseminat sau în pâlcuri, din regiunea de deal până în cea de munte, prin făgetele montane sau amestecurile fagului cu rășinoasele. Urcă la altitudinea maximă de 1100 – 1300 m. A - <i>Ulmus glabra</i> , B - <i>Ulmus minor</i> , C - <i>U. pumila</i>	a
65.	Este o specie de ulm, exotică, răspândită în Siberia, Mongolia și China. La noi, a fost introdus în culturi ornamentale și forestiere de pe terenuri degradate și perdele de protecție, mai ales în regiunea de câmpie, cu o mare adaptabilitate față de climă și sol. A – <i>Ulmus laevis</i> ; B- <i>U. pumila</i> ; C - <i>U. procera</i>	b
66.	Specia este originară din estul Americii de Nord. Are o plasticitate ecologică remarcabilă, acomodându-se, în Europa, la climate mai uscate și mai reci decât în arealul natural. Este o specie subtermofilă, care necesită sezon lung de vegetație și suficientă căldură estivală. La noi în țară, optimul său de vegetație, la găsit în stepă și silvostepă, la temperaturi medii anuale de 9-11°C și precipitații de 400-500 mm/an. A - <i>Gleditsia triacanthos</i> ; B – <i>Robinia pseudacacia</i> C- <i>Rhus typhina</i>	b
67.	Datorită înrădăcinării viguroase, consumului mare de apă și substanțe nutritive, foarte puține specii lemnoase (soc, mălin) se pot menține în asociație cu aceasta specie: A - <i>Gleditsia triacanthos</i> ; B – <i>Robinia pseudacacia</i> ; C – <i>Sorbus aria</i>	b
68.	Specia se regenerează pe cale vegetativă din lăstari și mai ales drajoni. Drajonii sunt mai longevivi și mai sănătoși decât lăstarii. Exemplarele din lăstari cresc repede în tinerețe, în condiții optime, în primul an, poate atinge câțiva metri. A – <i>Robinia pseudacacia</i> , B - <i>Populus alba</i> , C – <i>Salix alba</i>	a
69.	Vegetează bine pe soluri ușoare, permeabile, chiar pe nisipuri. Sunt contraindicate solurile argiloase, compacte, bătătorite, cu conținut de carbonați pe profil. Este un consumator mare de elemente minerale, epuizând solul, cu consecințe asupra creșterii. A - <i>Gleditsia triacanthos</i> B – <i>Robinia pseudacacia</i> C- <i>Ailanthus altissima</i>	b
70.	Este o specie heliofilă, suportând o ușoară umbră laterală. Plantațiile modifică prea puțin climatul interior; sub coroana transparentă, luminoasă căldura, lumina, precipitațiile ajung în sol în cantități apropiate de cele din mediul liber. A - <i>Gleditsia triacanthos</i> B – <i>Robinia pseudacacia</i> C- <i>Eleagnus angustifolia</i>	b

71.	<p>Este una din cele mai valoroase specii de amestec din pădurile de șleau de deal, stimulând creșterea stejarilor, elagajul acestora și ameliorând solul prin litiera sa abundentă, ușor alterabilă, bogată în substanțe minerale.</p> <p>A – <i>Tilia tomentosa</i>; B- <i>Fraxinus excelsior</i>; C – <i>Tilia cordata</i></p>	c
72.	<p>Fiind o specie campestră și colinară preferă climatele calde în cuprinsul sezonului de vegetație (euterma-subtermofilă), fără geruri aspre, suportând mai bine decât teiul de deal uscaciunea din atmosferă și din sol.</p> <p>A – <i>Tilia cordata</i>; B- <i>Acer campestre</i>; C – <i>Tilia tomentosa</i></p>	c
73.	<p>Este o specie a carei înrădăcinare se dezvoltă puternic lateral, fiind foarte bogată în rădăcini subțiri, care îi dau înfățișarea unei perii.</p> <p>A – <i>Tilia tomentosa</i>; B – <i>Acer platanoides</i>; C – <i>Fraxinus excelsior</i></p>	c
74.	<p>Are o mare plasticitate față de lumină; în tinerețe se manifesta ca specie de umbră, pentru ca la maturitate să devină sensibil la umbră, fiind astfel considerat un arbore de lumină.</p> <p>A – <i>Tilia tomentosa</i>; B – <i>Acer platanoides</i>; C – <i>Fraxinus excelsior</i></p>	c
75.	<p>Lemnul este alb-galbui, cu inele distincte, greu, mătășos, elastic, cu luciu caracteristic. Este apreciat în industria mobilei, în placări interioare, aeronautică, schiuri, fiind considerat o esență nobile, mai ales exemplarele cu fibră creață.</p> <p>A – <i>Acer platanoides</i>; B – <i>Fraxinus excelsior</i>; C – <i>Acer pseudoplatanus</i></p>	b
76.	<p>La noi, specia vegetează la deal și munte, urcând până la 1500-1600 m înălțime. Participă ca specie de amestec, sub formă diseminată sau în mici buchete, în făgete, mai rar în gorunete de deal și mai frecvent în amestecurile de rășinoase cu fag.</p> <p>A – <i>Fraxinus excelsior</i>; B – <i>Tilia cordata</i>; C- <i>Acer pseudoplatanus</i></p>	c
77.	<p>Lemnul este durabil, elastic, cu luciu fin, foarte apreciat în industria mobilei pentru furnir (mai ales exemplarele cu fibra creață). Silvicultural, este o specie amelioratoare de sol și una dintre cele mai valoroase specii de amestec pentru pădurile montane.</p> <p>A – <i>Acer pseudoplatanus</i>; B – <i>Tilia cordata</i>; C- <i>Sorbus torminalis</i></p>	a
78.	<p>În țara noastră se găsește mai ales la deal și câmpie dar nu în silvostepă, prin șleauri, ca specie de diseminație. Are cerințe mari față de sol, preferându-le pe cele fertile, profunde, afânate, cu mull. Tolerează uneori și soluri relativ compacte, cu umiditate mai redusă dar nu uscate.</p> <p>A - <i>Acer platanoides</i>;</p>	a

	<i>B – Acer pseudoplatanus;</i> <i>C- Acer campestre</i>	
79.	La noi, este specie de ajutor în arboretele de șleauri și cvercete de la câmpie și deal. Este mai tolerant față de sol, menținându-se și pe soluri mai puțin fertile, uscate, compacte, cum sunt cele din cereto-gârnițete. Suportă solurile slab sărăturare. <i>A -Acer campestre;</i> <i>B – Acer platanoides;</i> <i>C- Acer tataricum</i>	a
80.	Se cultivă ca specie de subarboret în pădurile de cvercinee, în special în cele de cer și gârniță din silvostepă, protejând bine solul, ameliorându-l și stimulând specia de bază. Se poate folosi cu succes în terenurile degradate și perdele de protecție, începând din silvostepă până în zona montană inferioară. <i>A -Acer campestre;</i> <i>B – Acer platanoides;</i> <i>C- Acer tataricum</i>	c
81.	Precizați varianta corectă referitoare la suprafața deținută de brad (<i>Abies alba</i>) în România: A - aproximativ 10 % din suprafața împădurită (cca. 630 mii ha), fiind cea mai răspândită specie indigenă de gimnosperme; B - aproximativ 5 % din suprafața împădurită (cca. 315 mii ha), fiind a doua specie indigenă de gimnosperme ca suprafață deținută; C - sub 2% din suprafața împădurită, situându-se în urma molidului și a pinului silvestru	b
82.	Precizați varianta corectă referitoare la cerințele ecologice ale bradului (<i>Abies alba</i>): a specie cu temperament de umbră (sciafilă), sensibilă la înghețurile târzii, mai ales în stadiul juvenil (mezotermă), care preferă solurile sărace (oligotrofă) și saturate în apă (higrofită); b specie cu temperament de umbră (sciafilă), sensibilă la înghețurile târzii, mai ales în stadiul juvenil (mezotermă), cu cerințe mari față de umiditatea atmosferică și din sol (mezofită-mezohigrofită), care preferă solurile profunde, cu potențial trofic ridicat (megatrofă-mezotrofă); c specie cu temperament de umbră (sciafilă), rezistentă la ger și la înghețurile târzii (mezotermă-oligotermă), cu exigențe reduse în ce privește umiditatea atmosferică și din sol (xerofită) și troficitatea solului (oligotrofă).	b
83.	Referitor la arealul natural al molidului (<i>Picea abies</i>) în România, se poate afirma că: a ocupă cea mai întinsă suprafață în Carpații Orientali; b ocupă cea mai întinsă suprafață în Carpații Meridionali; c ocupă cea mai întinsă suprafață în Carpații Occidentali.	a
84.	Din punctul de vedere al cerințelor edafice, molidul (<i>Picea abies</i>) este: a) mai puțin pretențios decât bradul; b) mai pretențios decât bradul; c) cea mai pretențioasă dintre speciile autohtone de gimnosperme.	a
85.	Principalele populații naturale de larice (<i>Larix decidua</i>) din România se concentrează în următoarele centre muntoase: a) Ceahlău, Ciucaș, Bucegi, Munții Lotrului, Munții Retezat;	c

	b) Ciucaș, Bucegi, Piatra Craiului, Munții Lotrului, Munții Apuseni; c) Ceahlău, Ciucaș, Bucegi, Munții Lotrului, Munții Apuseni.	
86.	Arboretele naturale de larice (<i>Larix decidua</i>) din România vegetează preponderent pe: a) soluri sărace și acide, formate pe șisturi cristaline; b) soluri bogate în substanțe minerale, formate pe substrat calcaroase (calcare, conglomerate calcaroase); c) soluri sărace și acide, formate pe substrat metamorfice și vulcanice	b
87.	Referitor la suprafața arboretelor naturale de pin silvestru (<i>Pinus sylvestris</i>) din România se poate afirma că: a) este de cca. 130 000 ha și cuprinde stațiuni variate, situate în toate regiunile țării; b) este de cca. 9 000 ha, răspândite aproape exclusiv în stațiuni limitative (soluri foarte sărace, extrem oligotrofice, pe stâncării și în turbării); c) este de cca. 9 000 ha, răspândite în stațiuni favorabile (soluri bogate în substanțe minerale).	b
88.	Precizați varianta corectă referitoare la cerințele ecologice ale pinului silvestru (<i>Pinus sylvestris</i>): a) pinul silvestru are cea mai mare amplitudine ecologică dintre speciile autohtone de gimnosperme; b) pinul silvestru are o mare amplitudine ecologică, dar este mai pretențioasă decât molidul; c) pinul silvestru are cerințe modeste față de condițiile edafice, dar are o toleranță redusă față de regimul termic și de umiditate.	a
89.	Plantula de fag (<i>Fagus sylvatica</i>): a) are cotiledoanele mari, reniforme, situate în sol; b) are cotiledoanele mari, eliptice, situate deasupra solului, verzi pe ambele fețe; c) are cotiledoanele mari, reniforme, situate deasupra solului, verzi pe fața superioară și argintii-mătăsoase pe fața inferioară.	c
90.	Precizați varianta corectă referitoare la suprafața deținută de fag (<i>Fagus sylvatica</i>) în țara noastră: a) reprezintă cca. 31% din suprafața împădurită, fiind cea mai răspândită specie lemnoasă autohtonă; b) reprezintă cca. 31% din suprafața împădurită, fiind cea mai răspândită specie lemnoasă autohtonă de angiosperme, fără a lua în considerare gimnospermele; c) reprezintă cca. 69% din suprafața împădurită, fiind cea mai răspândită specie lemnoasă autohtonă.	a
91.	Care dintre enunțurile următoare referitoare la arealul fagului (<i>Fagus sylvatica</i>) în țara noastră este corect? a) fagul se întâlnește exclusiv în regiunea montană, unde constituie arborete pure sau de amestec cu specii de rășinoase (îndeosebi bradul și/sau molidul); b) fagul se întâlnește exclusiv în regiunea de dealuri, unde constituie arborete pure sau de amestec cu specii de foioase (îndeosebi gorunul, carpenul, teii, paltinul ș.a.); c) fagul se întâlnește preponderent în regiunile montane, unde constituie arborete pure sau de amestec cu specii de rășinoase (îndeosebi bradul și/sau molidul), și de deal, unde constituie	c

	arborete pure sau de amestec cu specii de foioase (îndeosebi gorunul, carpenul, teii, paltinul ș.a.).	
92.	Răspândirea fagului (<i>Fagus sylvatica</i>) și limitele sale arealistice sunt determinate, într-o măsură importantă, de: a) regimul termic; b) regimul precipitațiilor; c) regimul termic și al precipitațiilor.	c
93.	Fagul (<i>Fagus sylvatica</i>) este o specie: a) foarte sensibilă la secetă și uscăciune; b) foarte sensibilă la troficitatea solului; c) foarte tolerantă la regimul precipitațiilor.	a
94.	În raport cu cerințele cerului (<i>Quercus cerris</i>) privind regimul termic și de umiditate/precipitații, acesta este o specie: a) relativ termofilă și mezoxerofită (relativ xerofită); b) relativ termofilă și mezofită; c) relativ termofilă și xerofită;	a
95.	Capacitatea adaptativă a cerului (<i>Quercus cerris</i>), comparativ cu a gârniței (<i>Quercus frainetto</i>), la situații de stres termohidric este: a) superioară, datorită reglării transpirației prin mecanismul de închidere-deschidere a stomatelor; b) inferioară, datorită incapacității de reglare a transpirației prin mecanismul de închidere-deschidere a stomatelor; c) similară.	a
96.	Care specie aparținând genului <i>Quercus</i> are capacitatea de a se adapta și de a crește pe soluri grele, compacte, greu permeabile, cu regim alternant de umiditate și bogate în CaCO ₃ ? a) <i>Quercus frainetto</i> ; b) <i>Quercus cerris</i> ; c) <i>Quercus petraea</i> .	b
97.	Referitor la arealul natural al gorunului (<i>Quercus petraea</i>) în România, se poate afirma că: a) este cea mai răspândită dintre speciile autohtone de cvercinee, formând un subetaj de vegetație localizat în regiunea de dealuri, urcând destul de frecvent chiar în zonele premontane, cu rare apariții în regiunea montană; b) este cea mai răspândită dintre speciile autohtone de cvercinee, formând o zonă de vegetație în regiunea de câmpie; c) este a doua specie ca răspândire dintre speciile autohtone de cvercinee, după stejar (<i>Quercus robur</i>), formând un subetaj de vegetație localizat în regiunea de dealuri, urcând destul de frecvent chiar în zonele premontane, cu rare apariții în regiunea montană.	a
98.	În raport cu cerințele gorunului (<i>Quercus petraea</i>) privind regimul termic și de umiditate/precipitații, acesta este o specie: a) mezotermă și xerofilă; b) termofilă și mezofilă; c) mezotermă și mezofilă.	c
99.	În țara noastră, cele mai întinse păduri de stejar (<i>Quercus robur</i>) se concentrează în următoarele zone: a) în sudul țării (în perimetrul Pitești-Alexandria-Comana-Mizil), în câmpiile din vestul țării (județele Timiș, Arad, Bihor), în nord-estul Moldovei, în centrul și sud-estul Transilvaniei (îndeosebi în județele Mureș, Alba, Brașov);	a

	<p>b) în sudul țării (în perimetrul Pitești-Alexandria-Comana-Mizil), în Dobrogea și în Oltenia;</p> <p>c) în sudul țării (în perimetrul Pitești-Alexandria-Comana-Mizil) și în câmpiile din vestul țării (județele Timiș, Arad, Bihor).</p>	
100.	<p>Stejarul (<i>Quercus robur</i>) realizează cele mai productive arborete pe soluri:</p> <p>a) bogate în substanțe nutritive, profunde, afânate, bine aprovizionate cu apă (revene până la umede), tipice stațiunilor de luncă cu soluri aluviale;</p> <p>b) relativ compacte, argiloase, cu fenomene de podzolire, cu regim alternant de umiditate, tipice stațiunilor de pe terase și platforme;</p> <p>c) sărace, acide, cu drenaj activ, supuse uscăciunii.</p>	a
101.	<p>Referitor la cerințele edafice ale gârniței (<i>Quercus frainetto</i>), este adevărată afirmația:</p> <p>a) preferă solurile bogate în CaCO_3;</p> <p>b) este sensibilă față de concentrația solului în CaCO_3, preferând solurile cu compoziție silicioasă;</p> <p>c) este tolerantă față de concentrația solului în CaCO_3.</p>	b
102.	<p>Referitor la temperamentul speciilor autohtone de cvercinee, este adevărată afirmația:</p> <p>a) cvercineele au temperament de lumină;</p> <p>b) cvercineele au temperament de umbră;</p> <p>c) cvercineele sunt specii fototolerante.</p>	a
103.	<p>Stejarul pufos (<i>Quercus pubescens</i>) este:</p> <p>a) arbore de mărimea a III-a, uneori arbust, cu tulpina rău conformată;</p> <p>b) arbore de mărimea I, cu tulpina bine conformată;</p> <p>c) arbore de mărimea I, cu tulpina rău conformată.</p>	a
104.	<p>În România, arealul natural al stejarului pufos (<i>Quercus pubescens</i>) cuprinde teritoriile din următoarele regiuni:</p> <p>a) Dobrogea, Muntenia și Oltenia;</p> <p>b) Dobrogea, sudul Moldovei, Muntenia și Oltenia;</p> <p>c) Dobrogea, sudul Moldovei, Muntenia, Oltenia și Transilvania.</p>	c
105.	<p>În raport cu cerințele stejarului pufos (<i>Quercus pubescens</i>) privind regimul termic și de umiditate/precipitații, acesta este o specie:</p> <p>a) iubitoare de căldură (euteră) și rezistentă la secetă și uscăciune (xerofită);</p> <p>b) iubitoare de căldură (euteră) și cu cerințe medii față de umiditate (mezofită);</p> <p>c) cu adaptabilitate la climate variate (euriteră) și rezistentă la secetă și uscăciune (xerofită).</p>	a
106.	<p>În raport cu cerințele speciilor autohtone de cvercinee privind regimul de umiditate/precipitații și rezistența la uscăciune/secetă, este adevărată afirmația:</p> <p>a) stejarul și gorunul sunt specii mezofite, cerul și gârnița sunt specii mezoxerofite, iar stejarul pufos și brumariu sunt specii xerofite;</p> <p>b) stejarul și gorunul sunt specii mezofite, iar cerul și gârnița și stejarul pufos sunt specii xerofite;</p> <p>c) stejarul și gorunul sunt specii mezoxerofite, iar cerul și gârnița și stejarul pufos sunt specii xerofite.</p>	a
107.	<p>În raport cu cerințele salcâmului (<i>Robinia pseudacacia</i>) privind</p>	a

	<p>regimul termic, acesta este o specie:</p> <p>a) termofilă, cu adaptabilitate mică pentru zonele caracteristice speciilor mezoterme;</p> <p>b) mezotermă;</p> <p>c) cu adaptabilitate la climate variate (euritermă).</p>	
108.	<p>Salcâmul (<i>Robinia pseudacacia</i>) vegetează bine și realizează cele mai productive arborete pe soluri:</p> <p>a) argiloase, compacte, bătătorite, cu regim alternant de umiditate, bogate în carbonați;</p> <p>b) nisipoase, cu textură grosieră, aerisite, permeabile, reavene, neutre sau slab acide (concentrație redusă în CaCO₃), bogate în elemente minerale;</p> <p>c) nisipoase, cu textură grosieră, aerisite, uscate, neutre sau slab acide (concentrație redusă în CaCO₃), sărace în elemente minerale.</p>	b
109.	<p>În raport cu regimul de umiditate al solului, salcâmul (<i>Robinia pseudacacia</i>) suportă:</p> <p>a) terenurile inundabile sau cu apă stagnantă la suprafață;</p> <p>b) terenurile cu nivelul apei freatice în contact direct cu rădăcinile;</p> <p>c) terenurile cu soluri umectate de apa freatică care urcă spre suprafață prin porii capilari.</p>	c
110.	<p>Care dintre enunțurile următoare referitoare la cerințele ecologice ale paltinului de munte (<i>Acer pseudoplatanus</i>) și ale paltinului de câmp (<i>Acer platanoides</i>) este corect?</p> <p>a) ambele au temperament de semiumbră, mai accentuat în cazul paltinului de câmp, și sunt foarte exigente în ceea ce privește troficitatea solului, mai accentuat în cazul paltinului de munte, preferând solurile cu fertilitate ridicată, profunde, afânate, cu mull, cu umiditate suficientă;</p> <p>b) paltinul de munte are temperament de lumină, iar paltinul de câmp are temperament de umbră; ambele specii sunt foarte tolerante în ceea ce privește troficitatea solului;</p> <p>c) ambele au temperament de semiumbră, mai accentuat în cazul paltinului de munte, și sunt foarte exigente în ceea ce privește troficitatea solului, mai accentuat în cazul paltinului de câmp, preferând solurile cu fertilitate ridicată, profunde, afânate, cu mull, cu umiditate suficientă.</p>	a
111.	<p>Care dintre enunțurile următoare referitoare la cerințele ecologice ale teiului de deal (<i>Tilia cordata</i>) și ale teiului argintiu (<i>Tilia tomentosa</i>) este corect?</p> <p>a) ambele sunt specii mezoterme și au exigențe mari în ceea ce privește troficitatea solului (eutrofe);</p> <p>b) teiul de deal este o specie mezotermă, iar teiul argintiu este o specie termofilă; ambele au exigențe mari în ceea ce privește troficitatea solului (eutrofe);</p> <p>c) ambele sunt specii termofile și au exigențe medii în ceea ce privește troficitatea solului (mezotrofe).</p>	b
112.	<p>Care dintre enunțurile următoare referitoare la cerințele teiului de deal (<i>Tilia cordata</i>) și ale teiului argintiu (<i>Tilia tomentosa</i>) față de regimul de umiditate al solului, este adevărat?</p> <p>a) ambele specii vegetează bine pe solurile cu exces de umiditate;</p> <p>b) ambele specii nu suportă solurile cu exces de umiditate;</p>	b

	c) ambele specii au o mare toleranță față de regimul de umiditate a solului, preferând solurile cu regim alternant de umiditate celor cu regim constant.	
113.	<p>Referitor la cerințele frasinului (<i>Fraxinus excelsior</i>) privind conținutul solului în baze de schimb (gradul de saturație în baze) este adevărată afirmația:</p> <p>a) frasinul este o specie pretențioasă față de conținutul solului în baze de schimb;</p> <p>b) frasinul este o specie nepretențioasă față de conținutul solului în baze de schimb;</p> <p>c) frasinul nu se dezvoltă bine pe soluri formate pe substrate calcaroase (specie calcifobă).</p>	a